Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Straffen i Fremtiden.

(Fra „Millennial Star.“)

Som Følge af Præstedømmets Borttagelse fra Jorden kunde Menneskene ikke længere tilfulde nyde de af Evangeliets Rettigheder og Velsignelser, som Præstedømmet ved visse Ordinantser alene var istand til at give. Resultatet heraf er, at ikke alene mange feilagtige Principer have faaet Indgang i Menneskenes Hjerter, men Lærdomme, som tidligere forstodes og udøvedes, kjendes nu ikke længere; mange af Guds Ord, som forstodes vel af dem, til hvem de bleve talede, blive i vore Dage oversete af dem, der sige sig at være Religionslærere, som om de ikke indeholdt Noget, der kunde gavne den nulevende oplyste Slægt.

Iblandt de falske Anskuelser, som gjøre sig gjeldende i vor Tid, er den, at hvis et Menneske blot før sin Død faaer hvad der kaldes et sundt Begreb om Saliggjørelsens Plan, uagtet hans tidligere Liv har været ryggesløst, saa vil han dog opstige til den Himmel, han tænker sig, hvor han vil leve i en himmelsk Glæde i al Evighed; paa den anden Side vil han, selv om han altid har ført et moralsk Levnet og udøvet alle de Dyder, som kan forædle Menneskene og ophøie dem i Guds Aasyn, og været til Gavn for sine Omgivelser, blive dømt til at lide Straf med dem, der ere fordømte til at lide Pine i al Evighed, hvis han ikke er bleven bekjendt med hvad man kalder evangeliske eller orthodoxe Anskuelser om Salighed.

Vi have ofte hørt disse Udtalelser af dem, vi engang vare stolte af at kalde vore Ledere og Lærere; nu derimod vende vi os med Foragt bort fra disse Meninger, der ere saa ulige med Guds Retfærdighed, om hvilken vi læse i de hellige Skrifter, og vi vende vort Sind og Tanke til Sandhedens evige Principer, saaledes som de ere aabenbarede os ved Guds Aand, og vise vor Taknemmelighed for de Rettigheder, vi nyde, idet vi ere blevne satte i Besiddelse af den Aand, som leder ind i al Sandhed og som har ledet os ud af Mørke og Vildfarelse.

Medens mange falske Lærdomme have banet sig Vei hos Menneskene, gjentage

vi, ere mange herlige Sandheder, som ere forbundne med Guds Rige, gaaede tabt for den store Masse, som vandrer i Mørke, lyttende til Menneskets Forskrifter, uvidende om Guds Folks Rettigheder, med hvem han har sluttet Pagt og som, hvis de ere trofaste, engang ville nyde Ophøielse med vor Frelser og Forsoner.

En stor Vildfarelse, hvortil Verden er hengiven, er den at troe paa en evig Vedvaren af Straffen i Fremtiden for de onde Handlinger, man i Fortiden har begaaet. Vi ville ikke tøve med at give vor Mening tilkjende angaaende denne Gjenstand: vi troe nemlig ikke paa en evigvarende Straf og Pine i Fremtiden eller det andet Liv; vi ville søge at godtgjøre at vore Anskuelser ere rette ved Beviser, hentede fra Guds Ord. Man beskylder os ofte for, at vi troe paa Skjærsilden; dette er rigtigt, naar der ved Skjærsilden forstaaes, at Menneskene blive dømte efter de Gjerninger, de have udøvet i dette Liv og lide Straf for det Onde, de have gjort sig skyldige i; men vi troe, at der er en Ende paa deres Pine, ligesom at der ogsaa er forskjellige Grader af Straffen, der bliver tildeelt Mennesket i Forhold til hans Handlinger her i Kjødet.

I Petri første Brevs 3die Capitel, 19de og 20de Vers læse vi: „I hvilken (i Aanden nemlig) han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes."

Det fremsatte Skriftsted lærer os, at der vare Aander i Fængsel; at disse vare ulydige i Noe Dage, der Guds Langmodighed ventede; at det var Jordens Beboere dengang, nemlig Antediluvianerne; at de vare i Fængsel for deres Ulydighed mod Gud og fordi de forkastede Saliggjørelsens Principer og endelig, at Jesus Christus efter sin Opstandelse besøgte disse Aander og prædikede for dem, medens de vare i Forvaring.

Det er en ufravigelig Sandhed, at der finder ingen Omvendelse Sted i Graven; hvis et Menneske døer efter at have forkastet Sandheden og været ulydig mod Guds Bud, maa han tage Følgerne, som de komme — som han har saaet, vil han høste; han maa stige ned i Underverdenen og blive indelukket i Fængsel, fra hvilket han ikke vil slippe ud førend han har betalt den sidste Hvid; men Tiden for ham vil oprinde, naar han har bødet for sine onde Handlinger, da Saliggjørelsens Betingelser atter ville blive fremsatte for ham.

Vi have seet af det anførte Skriftsted, at vore Forfædre, der levede før Syndfloden, i hvilken de omkom, maatte lide deres Straf og, at Frelseren efter sin Opstandelse prædikede for dem. Det næste Spørgsmaal, som da opstaaer hos os, er: hvad prædikede han for dem? Vi ville lade den samme Apostel svare. I hans 4de Capitels 6te Vers staaer der: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." „Men," siger Nutidens Aandeliggjører af Sandheden, „de Døde, som her menes, ere de, der ere døde i Synd og Overtrædelse." Ved at læse det Vers, der gaaer forud for vor Anførelse, underrettes vi om, at de Ugudelige skulle aflægge Regnskab for ham, som er rede til at dømme Levende og Døde, og derpaa følger vort anførte Skriftsted „thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde." Evangeliet blev prædiket for de Døde i Overeensstemmelse med Retfærdigheden og for at de Døde kunde blive dømte i Lighed med de Levende; eftersom Alle, som ere døde i Misgjerning og Synd, ere i Kjødet, saa see vi det Urimelige i at fortolke et tydeligt Skriftsted paa den ovenfor anførte Maade.

Dette er et af de herlige Principer, om hvilket den saakaldte religieuse Verden er uvidende og over hvilket den Enfoldige og Skinhellige opløfter sine Hænder i Fortvivlelse fordi det netop gnaver ved Roden af den Lærdom, hvori han har troet at skulle triumphere og hvorover han har udbredt sig i Tale og søgt at vinde Menneskene for Frelseren ved bestandig at fremstille Helvedes Qvaler for dem; men hos den Uhildede og Fornuftige og hos den, der har adlydt Sandheden og faaet den Aand, som leder ind i al Sandhed, er et Vidnesbyrd indgroet i hans Indre, hvilket stemmer overeens med det, vi her have forsøgt at tydeliggjøre; han vil ære sin himmelske Fader og begeistret istemme Sangen: „Hans Miskundhed varer evindelig."

For tydeligere at bevise, at Individernes Stilling ikke er uforanderlig, skjøndt de maae lide Straffen for deres Overtrædelser, ville vi henvise til det 37te Capitel af Ezechiels Propheti, i hvilket vi kunne læse om det Syn, Herren gav sin Tjener i en Dal, som var fuld af tørre Been: „Og han sagde til mig: Du Menneskes Søn! disse Been, de ere alt Israels Huus; see, de sige: vore Been ere blevne tørre, og vor Forhaabning er borte, vi ere afhugne. Derfor spaa, og Du skal sige til dem: saa sagde den Herre, Herre: see, jeg oplader Eders Grave og vil lade Eder komme op af Eders Grave, mit Folk! og lade Eder komme til Israels Land. Og I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader Eders Grave, og naar jeg opfører Eder af Eders Grave, mit Folk! Og jeg vil give min Aand i Eder, og I skulle leve, og jeg vil nedsætte Eder i Eders Land; og I skulle fornemme, at jeg Herren, jeg haver talet det og gjort det, siger Herren."

Lader os her nøie lægge Mærke til Udtrykket: „disse Been de ere alt Israels Huus," hvilket fuldkomment stemmer overeens med hvad Paulus har strevet om denne Gjenstand, idet han erklærer, at Naadegaverne fortryder Gud ikke, begrundet paa, at Herren seer Enden fra Begyndelsen af og at hans Handlemaade er eens altid. Den samme Apostel siger ogsaa: „At Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes Fylde er indgaaet, og saa skal det ganske Israel frelses, som strevet er: fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudelighed fra Jacob, og denne er min Pagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synder." Den Stilling, som de forskjellige Medlemmer af Israels Huus indtage i den usete Verden, er altsaa ikke uforanderlig, thi Herren vil vise, at han er en Pagtens Gud, som ikke fortryder sine Naadegaver. Den Forjættelse, Herren gav Abraham, at han og hans Afkom skulde faae Canaans Land til en evig Eiendom, er ikke endnu bleven opfyldt; hvis den Stilling, Abraham og hans Afkom indtage nu og som de have indtaget efter deres Udgang af denne Verden, er uforanderlig, saa kan dette Løfte jo ikke blive opfyldt; skjøndt Stephanus kort før sin Martyrdød erklærede, at Abraham end ikke havde eiet saameget af Canaans Land som han kunde sætte sin Fod paa, nærmer dog Tiden sig hurtigt, da hele Verden skal bekjende, at Gud er retfærdig og at han holder sine Pagter og at „hans Miskundhed varer evindelig."

Vi have nu viist af Skrifterne, at den Stilling, de indtage, som ere gaaede over i den anden Tilværelse, ikke er uforanderlig; vi ville nu gaae videre, førende Beviser af samme Slags for at tydeliggjøre Gjenstanden for vor Undersøgelse.

Israels Børn skulle ikke alene opstaae igjen og Herren gjøre en ny Pagt med dem, naar han skal borttage deres Synder, men Folket, som levede i Sodoma

og i Stæderne paa Sletten, skjøndt de bleve udryddede, idet Guds Hevn ramte dem for deres Ugudeligheds Skyld, skal vende tilbage igjen. I Ezechiels 16de Cap. staaer der: „See, denne var Sodoms, din Søsters (talende til Jerusalem) Misgjerning: Hovmodighed, Brød til Mættelse og stille Rolighed havde hun og hendes Døttre, og hun styrkede ikke en Nødtørftigs og Fattigs Haand. Men de ophøiede sig og gjorde Vederstyggelighed for mit Ansigt, derfor tog jeg dem bort, der jeg saae det." Vi vide af Bibelen, at disse Stæder bleve ødelagte ved Ild fra Himmelen; alligevel siger Herren, at han vil vende deres Fængsel midt iblandt dem og, at de skulle vende tilbage til deres forrige Tilstand igjen; dette skal finde Sted, naar Herren opreiser Israels Huus og ligeledes bringer dem tilbage til deres forrige Tilstand og opretter sin Pagt med dem og de komme til Kundskab om Gud, som han sagde de skulde, naar han vilde opreise dem af deres Grave.

I Esaia 4de Capitel forudsiger han den Skjebne, der vil ramme den sidste Generation af Menneskene i den nærværende Prøvestand; han taler om, at Præster og Folk skulle ødelægges fordi de have overtraadt Guds Bud, forandret Lovene og gjort den evige Pagt til Intet; det er for disse Tings Skyld Jordens Beboere skulle opbrændes og kun nogle Faa skaanes. Skjøndt vore Forfædre vare de første, der overtraadte Herrens Befalinger og forandrede Skikkene og gjorde den evige Pagt til Intet, saa vil dog den sidste Menneskeslægt i dette Liv blive retfærdigt dømt, om de endog blive ødelagde og straffede ligesom vore Forfædre, thi i de sidste Dage bliver jo Pagten fornyet, Evangeliet, saaledes som det oprindelig udsprang fra Gud, bliver den tilbudt, og dets Ordinantser blive igjen administrerede ved Myndighed fra Gud — Ordinantser, ved hvis Adlydelse vor himmelske Fader vilde bringe Menneskeslægten i Forbindelse med sig selv og ved hvilke man kan hæve sig op til ham og nyde Rettigheder som Guds Børn. Men vi ville vende tilbage til vort Emne. Endog de, der blive bortfeiede af Jorden ved den fortærende Ild, og som sandsynligviis ville overgaae de tidligere Slægter i Ugudelighed, endog de, gjentage vi: „Skulle samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive lukte i Fængsel; men de skulle hjemsøges mange Dage derefter." (Es. 24, 22.)

Vi troe ikke, at Følgerne af at forkaste Sandheden vilde blive en evigvarende Straf eller som Nogle antage at brænde i Helvede i al Evighed; vi troe heller ikke, at den, for hvem der ikke har været Leilighed at høre Evangeliet, skal straffes fordi han ikke annammede Sandheden, men hvis han afviger fra Samvittighedens Lov — den indre Paaminder, Gud har givet ethvert Menneske, vil han blive nødt til at tage de Følger, der deraf maatte flyde.

I Forbindelse med vort omhandlede Thema staaer der en Ordinantse af overordentlig Vigtighed, men paa hvilken vor Tids Religionslærere ingen Forstand have, nemlig Daab for de Døde. Hvis den Tilstand, Mennesket kommer i efter sin Død, er uforanderlig, saa kan der ikke være Tale om Udøvelsen af Ordinantsen Daab for de Døde.

Dette vidste Apostelen godt, da han, efterat have beviist at Opstandelsen skete, sagde: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?" Her henviser Apostelen den corinthiske Menighed til en Lærdom, hvis Udøvelse de havde lært om og som de godt forstode; derfor taler han ikke vidtløftigere om Gjenstanden, hvilket han vilde have gjort, dersom Folket havde været

uvidende om, at en saadan Lærdom existerede. Vi lære af denne hans Hentydning, at der var en Daab foruden Daaben til Syndernes Forladelse, og at Daaben for de Døde stod i nogen Forbindelse med Opstandelsen.

Naar en jordisk Regjering fordrer, at dens Love skulle overholdes, er det nødvendigt, at Udøverne af disse Love ere retteligen og lovligen bemyndigede og underrettede om hvorledes de skulde forvalte deres Embeder; det vilde jo være Daarskab at formode, at Orden kunde overholdes, naar Undersaatterne kun anerkjendte Regjeringen som deres Overhoved, men ikke overholdt Lovene, eller hvert enkelt Individ gav disse den Udlæggelse eller Betydning, han syntes om.

Mange religieuse Mennesker i vore Dage ere villige til at anerkjende, at Jesus Christus er den, hvem Faderen har beskikket til at regjere og hvem han har givet al Magt i Himmelen og paa Jorden; alligevel ere de saa bedaarede og forblindede ved Præstelist, at de antage, at Enhver kan forvalte Himmelens Love uden at have faaet Myndighed fra Gud; de troe, de kunne udlægge Guds Riges Love som de synes, naar blot de anerkjende Christus som deres Overherre. Forgjæves raabe de Herre, Herre! og gjøre ikke hvad han befaler dem. Aarsagen til deres Blindhed er let begribelig — de have nemlig ikke Præstedømmet, der er den eneste Myndighed, som kan forvalte Himmelens Love og administrere Ordinantser, som høre til Guds Rige.

Daaben for de Døde er altsaa en af de Ordinantser, som Præstedømmet kun kan administrere; Følgerne af dens Udøvelse for dem, for hvis Skyld Ordinantsen bliver administreret, ere Opstandelsen og den fremtidige Tilstand, de vilde blive satte i, efterat de allerede ere gaaede bag Sløret. Det er de falske og feilagtige Begreber om Guds Love, der have forblindet Folk i at see det Skjønne i Alt, hvad Gud har befalet. Jesus sagde, da han vandrede her i Kjødet: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Dette stemmer fuldkommen overeens med den Befaling, han gav sine Disciple, at lære alle Folk og døbe dem osv., hvilket de ogsaa gjorde, som kan sees af deres Levnetsløb, idet de, ledede af Sandhedens Aand, formanede den Troende til at omvende sig og lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse. Det var nødvendigt, at denne Lærdom blev indprentet naar vi erindre, at Menneskene vare blevne Udlændinge for Gud og at det var hans Hensigt at bringe dem tilbage fra deres Udlændingsfærd og antage dem som sine egne Børn og gjøre dem til Arvinger med ham og til Christi Medarvinger. Er Optagelsesloven, indstiftet af Himmelen, bekræftet ved Christi eget Exempel og beskikket i den Hensigt at give den Troende en lovlig Ret til den lovede Antagelse ikke nødvendig og af Vigtighed? Vi kunde ønske, at dette Spørgsmaal maatte staae i levende Erindring hos den, der hykler at være gudfrygtig og som er ulydig mod Guds Bud, indtil Følgerne af dets Forkastelse maatte blive synlige for ham.

Det er altsaa Guds Lovs Ukrænkelighed, der stempler Lærdommen om Daab for de Døde som en Nødvendighed. Vor himmelske Fader har i en god Hensigt indstiftet Optagelsesloven for hans jordiske Børn for at de kunne indkomme i hans Rige; denne Lov skulle Alle engang komme til at anerkjende. Eftersom Mange ere gaaede bag Sløret, hvilke aldrig havde Leilighed til at erfare Noget om denne Adoptionslov og følgelig ikke kunde vise Lydighed mod Evangeliet, og eftersom de

nu ere i en Tilstand, i hvilken de ikke kunne adlyde det, men alligevel kunne faae Vidnesbyrd herom, maae de vise deres Lydighed mod Optagelsesloven derved, at Andre i deres Sted modtage Administrationen; paa denne Maade er det, at Fædrenes Hjerter vendes mod Børnenes og Børnenes mod Fædrenes og derved opfyldes Obadia Ord: „Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg at dømme Levninger af Esau, og Riget skal høre Herren til.“ Man vil maaskee indvende, at Intet maa udrettes ved Befuldmægtigede; lad Enhver staae eller falde for sig selv. Paa denne Maade kan der altsaa slet Intet gjøres for Menneskenes Frelse ved Befuldmægtigede. Men ved at søge efter om der ikke tidligere er udført Noget til Gavn for Menneskene af dem, der ingen Skyld havde, ville vi erfare, at dette har været Tilfældet. Vi læse saaledes om Frelseren: „At den, som ikke vidste af Synd, haver han (Gud) gjort til Synd for os, paa det vi i ham skulle vorde retfærdige for Gud.“ Og i Petri 1ste Brev staaer der: „Ved hans Saar ere I blevne lægte.“

Vi vide, Nogle ere rede til at svare: „Hvad! ville I stille Eder lige med Frelseren?“ Men dette er blot Spidsfindighed, thi Spørgsmaalet angaaer jo ikke Personens Rang eller Værdighed. Hvis Een, ligegyldig af hvad Rang han er eller hvad Stilling, han indtager, kan udføre en Lydighedshandling for et andet Menneske, saa kan en Anden ogsaa. Lader os gjøre os selv det Spørgsmaal: Er Guds Lov sand, eller vil Herren forlange et Menneske til at udvise en Lydighed mod hans Love, han ikke er istand til formedelst Omstændighederne? Hvis ikke en Anden maa modtage Administrationen af den Ordinantse, Herren har befalet de Lydige skulle efterkomme, saa maae Guds Ord jo være døde og magtesløse. Vi vide, at Gud er en Ordens Gud og ikke nogen Forvirrings Gud; følgelig maae de Bud og Love, han har indstiftet til Menneskenes Frelse, kunne udføres, og dersom altsaa Een er gaaet bag Sløret uden at have hørt Jesu Evangelium blive prædiket, maa en Anden her paa Jorden modtage Administrationen af den Ordinantse, der indlemmer ham i Guds Rige, i det Tilfælde, at han efter at have faaet Vidnesbyrdet, ønsker at være lydig til Evangeliets Fordringer.

De Hellige burde glæde sig over, at de have modtaget den Aand, der udgaaer fra Gud og som vil lede dem ind i al Sandhed. Det er ved Besiddelsen af denne Aand de ville kunne see i Evighedens skjulte Hemmeligheder; det er den samme Aand, som gjorde, at Frelseren sprængte Dødens og Gravens Baand, og ved denne Aand ville de Hellige, saafremt de blive trofaste, kunne overvinde Død og Grav og opstaae i de Retfærdiges Opstandelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Tilbageblik paa sidste Emigration og Raad for den næste.

De Efterretninger, vi have faaet fra den Emigration, der afgik fra disse Lande iaar, er i enhver Henseende gode. Uagtet nogle af Emigrantskibene afseilede herfra senere end sædvanlig, hvilket skrev sig fra den store Mangel paa Skibe, og uagtet de have væet længere om at gjøre Overfarten end tidligere, ville de Hellige dog efter al Sandsynlighed have tilbagelagt Reisen over Sletterne saa betids, at de kunne være i Dalene førend den kolde Aarstid indtræder. Vi have været noget ængstelige over, at dette ikke skulde lykkes. Breve, som vi have modtaget, underrette os om, at alle Skibe ere lykkelig og vel ankomne til New York og at det første Skibs Compagni alerede er paa Sletterne paa Veien til Zion. I Almindelighed har der hersket Sundhed hos Emigranterne. Paa et Skib (Cynosure, paa hvilket ingen af de Hellige fra Skandinavien befandt sig) har Mæslingerne bortrevet adskillige Børn. Vi haabe, at de Ældste og de Hellige ville bruge forøget Anstrængelse for ikke at komme i Berørelse med Folk, der have smitsomme Sygdomme, lige før deres Afreise til Zion. Vi have gjort hvad vi have kunnet for at forhindre Enhver fra at reise, hos hvem Tegn paa Sygdom har yttret sig, men uagtet al anvendt Omhu, kan undertiden Børn, i hvilke man ikke kan see at Sygdommens Spire er skjult, faae Lov at slippe ombord; den eneste Maade, hvorpaa Ulykker af denne Slags kan forhindres er, at Enhver tager Vare paa hvem han kommer i Berørelse med førend han afreiser. Det er meget bedre for en Familie, som har været udsat for Smitte, at blive et Aar længere i deres Fodeland, end begive sig ombord paa et Skib, hvor Passagererne ere i saa nær Berørelse med hinanden, at smitsomme Sygdomme let forplantes, for hvis Følger de Skyldige blive ansvarlige. Vi omtale dette for at de Hellige kunne erindre det ved næste Emigration, og især paalægge vi de Ældste at paasee, at dette Forbud ikke overtrædes. Et Vink i denne Retning burde allerede være Nok for de Forstandige.

Det var i visse Henseender heldigt, at de to sidste Skibe ankom saa seent til New York. De Opløb, der have fundet Sted i nævnte Stad, vare akkurat blevne dæmpede, da vore Emigranter ankom, hvilket ikke vilde have været Tilfældet, dersom de havde gjort Overfarten hurtigere; det vilde ikke alene have været ubehageligt at ankomme til den store Stad medens Tumulten varede, men det kunde endog have blevet farligt. I denne Henseende, ligesom i mange andre, have vi havt Leilighed til at see Herrens Haand styre alle Ting til sine Børns Bedste; vi haabe, at de ligeledes i Fremtiden maatte have hans Beskyttelse paa deres lange Reise.

Det Arbeide, de Brødre have havt, der havde Omsorg for Emigranterne i New York og Florence, har været besværligt. Ingen, som ikke har havt Erfaring i denne Henseende, kan danne sig noget rigtigt Begreb om den Ansvarlighed og det Besvær, der paahviler de Ældster, der have faaet det Hverv at hjælpe de Hellige; thi til at overtage en saadan Bestilling fordres der flere Aars Erfaring. Vi have forundret os over at erfare, at vor Agent i New York, Ældste Eldredge, har været i stor Forlegenhed, idet flere af Emigranterne ankom til New York uden at have Penge nok til at betale deres Reiseomkostninger derfra til Florence. Vi troede, det var almindeligt forstaaet i hele Missionen, at Ingen maatte forvente, at Kirkens Agenter vare istand til at forstrække dem med Penge til Reisen fra New York til Florence, og, at Ingen vilde forlade deres Hjemstavn i et saadant Haab. Vi synes, at det er at lade Troen gaae for vidt, naar Nogen begiver sig paa Reisen uden noget Andet end Tro paa at deres Brødre, som ere betyngede nok med andre Tings Varetagelse, ville hjælpe dem fremad. En Tro af denne Slags vil ikke hjælpe den, der besidder den, men vil derimod give de Ældste, der forestaae Emigrationen, nye Bryderier. Vi troe derimod, det vilde behage Gud mere og være tilfredsstillende for hans Tjenere, om de Hellige øvede mere Tro førend de reiste hjemmefra for at erholde Midler nok til at betale Reisen med til Florence og ikke vente indtil de ere begyndte paa Reisen for at erholde en saa stor Udvikling. Mange have havt flere Aar til at øve Tro i og det er vist ufornuftigt at antage, at de kunne faae den store Tro nogle Uger efter deres Afreise, som de i mange Aar have savnet, medens de vare i deres Fødeland. Den Mand og Qvinde, som har en sand og levende Tro, vil kunne give Beviser paa den her; Ingen maa antage, at en Forandring af Klimaet er nødvendig for at frembringe en saadan.

Idet vi behandle dette Emne, ville vi atter gjøre de Hellige opmærksomme paa at indskrænke deres Bagage saa meget som muligt. De, der have modtaget Emigranterne paa den anden Side af Atlanterhavet, have udtrykt deres Forundring over den Mængde Reisetøi, de Hellige i Almindelighed have med sig. Mange kunne tilsyneladende knapt opdrive Midler nok til at betale deres Reise med og alligevel ere de overlæssede af Bagage. Vi vide af den Erfaring, vi have havt ved Udrustningen ved Florence, at hvis de første Hellige, der droge op til Zion, havde havt saameget Tøi, som mange af de Emigranter, Kirken besørger over Sletterne, vilde de ikke kunnet have meget Proviant med og de kunde neppe have levet, medmindre Rødderne og Tidslerne havde været frugtbarere end de vare. Det maa være et umætteligt Ønske, der gjør sig gjeldende hos de Hellige, naar de emigrere, idet de anvende hver Skilling, der er tilovers, efter at de have betalt Reisebilletten, til at kjøbe indbildte Nødvendigheder for. Vi have gjentagne Gange i „Stjernens" Spalter udpeget det Urimelige i en saadan Fremgangsmaade hos de Hellige, og vi fremhæve det atter for om muligt at de Ældste kunne forhindre, at de Hellige handle saa uviist. Ingen bør troe, at fordi han har nogle Skilling mere end der medgaaer til at betale Reisen herfra til Florence for, at han strax skal udgive dem til unyttige Ting eller til Noget, han godt kan undvære. Enhver Sidste-Dags Hellig, der har Zions Uafhængighed og Forløsning kjær, burde ikke betynge Kirkens Byrde, men hellere lette den. Ingen, der besidder den rette Aand, vilde, selv om Leilighed tilbød sig, føre mere med sig, end der var yderst nødvendigt, men hellere bruge, hvad de maatte have tilovers af deres

Midler efter Brødrenes Raad og ikke kjøbe unyttige Sager. Vi forvente, at disse Vink, skjøndt givne saalænge før Emigrationen, ikke maae blive glemte, men maae udøves saavel af de Ældste som de Hellige, saa at de her paatalte Anker maatte undgaaes ved næste Emigration.

Præsident G. Q. Cannons Besøg.

Den Skandinaviske Mission har atter iaar den Glæde at blive beæret med et Besøg af Præsidenten for Europa. I Stokholms, Gotheborgs og Christiania Conferencer har han allerede overværet Sammenkomster med de Hellige, hvilke have været til gjensidig Glæde og Opbyggelse. Vi love os store Velsignelser af det i forrige Nr. omtalte Generalraad i Kjøbenhavn, hvilket han vil overvære, og som vi haabe vil blive besøgt af saamange af Missionens Missionairer, hvis Leilighed tillader at overvære Mødet.

Vanddaaben.

(Fra „Millennial Star.")

I den religieuse Verden træffer man kun Faa, som ikke strax anerkjende, at hvis de ti Bud, givne paa Sinai, retteligen overholdtes, vilde de bringe Fred og Lykke. Man indrømmer gjerne, at Menneskenes Hjerter ere saa fordærvede, deres Smag er saa forskjellig og deres Domme saa forunderlige, at de kunde behøve disse Bud indgravede paa deres Hjerters Tavler for at forhindre de slemme Følger, deres Daarskab let kunde lede til; men de Begreber, Menneskene have om Ordinantserne, ere vidt forskjellige. Jøden, som ikke vilde have Noget mod det første Bud at indvende, vilde i sit stille Sind benægte, at man ved at see til den Kobberslange, Moses opreiste i Ørkenen, kunde blive helbredet fra de Slangers brændende Bid, som fik ham til at vride sig i Støvet; i dette Tilfælde vilde Den, som troede paa det Bud, der forbød Afgudsdyrkelse, dog blive helbredet for Slangens Bid, hvis han efterkom den af Herren indførte Ordinantse, at see paa Kobberslangen. I de Dage, Herren befalede Kobberslangen skulde opreises, gav han dem et Beviis paa Ordinantsernes Vigtighed og Betydning. Jøderne troede vist neppe paa Kobberslangen og bade uden tvivl flittig til Herren, naar de bleve bidte af Slangerne, men ved nævnte Leilighed see vi, at det var kun de Troende, der erholdt Velsignelserne og deres Bønner bleve uhørte.

Antediluvianerne opsendte mange inderlige Bønner, da de saae, at Vandet steeg og at Floden snart vilde tage dem alle bort, men paa den Tid var det kun Arken, og ikke Bønner, der frelste Noah og hans Familie. Det er Lydighed mod

alle Guds Befalinger, hvor forskjellige de end ere, der vil ophøie Menneskene i hans Nærværelse. Som det var dengang, saaledes er det nu; det er kun den, som troer paa Ordinantserne og handler derefter, der vil erholde Velsignelserne, hvorimod den Vantro vil erfare Følgerne af ikke at adlyde Befalingerne. „Jeg kan ikke see Vanddaabens Nytte," siger den Tvivlende, „thi hvorfor skulde Neddyppelsen i Vandet af En, som I siger har Myndighed, bevirke Syndernes Forladelse? Jeg foretrækker at bede til Gud om mine Synders Tilgivelse; jeg troer, at Jesu Blod renser fra al Synd; Troen paa Jesus Christus vil være tilstrækkelig." Men Straffen følger altid paa Ulydighed mod hvilketsomhelst af Guds Bud. Paulus siger: „Syndens Sold er Død," og dersom vi tage det Modsatte af dette Skriftsted, vil det lyde: Lydigheds Belønning er Liv.

Vi læse ogsaa om en meget forunderlig Ordinantse i Bibelen. I det Tilfælde, vi sigte til, blev det befalet Aaron at sammenkalde Folket og føre en Buk frem. Derefter siges der: „Og Aaron skal lægge begge sine Hænder paa den levende Buks Hoved, og bekjende alle Israels Børns Misgjerninger paa den, og alle deres Overtrædelser i alle deres Synder, og han skal lægge dem paa Bukkens Hoved, og sende den bort i Ørken, ved en Mand dertil beqvem. Og Bukken skal bære alle deres Misgjerninger paa sig i et udyrket Land, og han skal lade Bukken løs i Ørken." (3 Moseb. 16, 21 og 22.) At denne Ordinantse tilligemed de andre, Herren befalede, blev udført, kan sees af det sidste Vers i samme Capitel, hvilket lyder saaledes: „Og han (Aaron, Præsten) gjorde det, ligesom Herren havde befalet Mose."

Hvis den christne Verden kan troe, at Bukken løb bort med Folkets Synder paa sig, hvorfor kan den saa ikke ogsaa troe, at Vanddaaben, forrettet af En, der har Myndighed, kan bevirke Syndernes Tilgivelse?

Den, som vil bestride Nødvendigheden af Vanddaaben, vil sikkerlig begaae samme Feil som Cain, der offrede Jordens Frugter istedetfor det Førstefødte af Qvæget; eftersom Herren afslog Cains Offer fordi det ikke var det rette, vil saa Guds Retfærdighed tillade ham at antage Barnebestænkelse istedetfor voxne Personers Neddyppelse i Vandet? Fornuften svarer nei. Cains Ansigt falmede, staaer der i Bibelen, fordi Herren ikke antog hans Offer; saaledes ville ogsaa de Menneskers Ansigter falme, som prøve paa at forandre Guds Ordinantser. De elendige Følger af at forsømme at udøve Ordinantserne ere omtalte paa mange Steder i den hellige Skrift. Vanddaabens Ordinantse er ligesaa betydningsfuld som Ordinantsen for Ægteskab; hvorfor saa forkaste den første og antage den sidste? Hvis elendige Følger er Resultatet af at forsømme Giftermaals-Ordinantsen, vil Straffen da udeblive, naar Daabens Ordinantse ikke overholdes? De Dydige i Verden tænker haant om Elskeren og hans Maitresse, fordi de ikke have gjennemgaaet Ordinantsen for Ægteskab, som er indstiftet af Herren; de, som have forsømt at efterkomme Daabens Ordinantse, ville, naar dette Bud bliver retteligere forstaaet, see at de Retfærdige ville vise Tegn paa Mishag, naar de see de Ulydige, som, hvis de havde efterkommet Budet, vilde have faaet Syndsforladelse og havt Guds Naade og Beskyttelse, hvilken de gaae tabt af ved Ulydighed mod denne Guds Befaling.

Da Apostelen Peter havde overbeviist Jøderne om, at Jesus var Guds Søn, stak det dem i deres Hjerter, fordi de i deres Vantro havde samtykket i Frelserens

Korsfæstelse; de spurgte Apostelen hvad de skulde gjøre for at blive salige, hvortil han svarede: „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Synndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig-Aands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil."

Hvis man ikke efterkommer Daabens Ordinantse, hvorfor saa ikke gjøre ligeledes ved Ordinantsen om Herrens Nadvere? Hvis det er rigtigt at erindre Herrens Død efter et af hans Bud, hvorfor saa undlade at opfylde et andet af hans Bud, der byder, at man skal lade sig døbe til Synndernes Forladelse? Religieuse Mennesker troe, at Herren har Velbehag i dem, naar de samle sig om Nadverbordet og nyde Brødet og Kalken; hvis Overholdelsen af en af Herrens Befalinger vil forskaffe hans Gunst, saa er det jo tydeligt, at denne vil forøges, naar man overholder alle hans Bud. Propheterne i Israel formanede idelig Folket til ikke alene at holde Herrens Befalinger, men ogsaa leve efter de Forskrifter, de fik Tid efter anden, for at Herren kunde tildele dem sine Velsignelser.

Hvis en Undersaat overtræder de Love, Befalinger og Forskrifter, som en Konge har givet, maa han lide Straffen derfor, hvorimod Overholdelsen deraf vil bringe ham Ære og Forfremmelse til Belønning; skulde vi da tjene Kongernes Konge ved streng Lydighed mod alle hans Bud og Forskrifter uden at blive belønnede? Det er urimeligt at troe.

Maatte de Traditioner, som hænger ved Menneskene og som forhindre dem i at adlyde denne vigtige Ordinantse, forsvinde, paa det de maatte bøie sig for Nutidens Prophets, Joseph Smiths, Lærdomme, er en Bøn, som alle sande Sidste-Dages Hellige opsende for deres vildfarende Medmennesker.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1839. (Fortsat fra Side 368.)

Eftersom Pengene kun komme ind i smaae Summer og vi knapt ere istand til at indfrie vore Løfter og Forbindelser, have vi besluttet at henvende os til Dem, hvis Gavmildhed vi kjende, med Begjæring om at lade os faae fem eller sex hundrede Dollars, hvilke De bedes levere Broder Markham, og for hvilke De vil erholde Sikkerhed af nævnte Comitee foruden Kirkens Tak.

Joseph Smith jun.
V. Knight.

Til
Mack Bigler. Quincy, Illinois.

Commerce, Illinois, den
27de Mai 1839.

Min Herre!

Da jeg sidste Uge modtog et Brev fra Broder R. B. Thompson angaaende Deres sidste Inserater i „Quincy Whig" og da jeg af dette erfarede, at Kirken i Almindelighed følte ilde over Deres Fremgangsmaade i denne Henseende, antog jeg det naturligviis for rigtigst at forhandle Sagen i et Raad; et saadant blev ogsaa afholdt i Løverdags og Sagen drøftedes i længere Tid; Slutningen blev, at man vilde fremsende Svar paa Broder Thomp-

sons Brev, hvilket jeg antager vil blive offentliggjort, og saa vil De faae Leilighed til at see det.

De vil af det Brev see, at vi ikke billiger Deres Handlemaade, idet De har gjort vore Forfølgelser til et politisk Spørgsmaal.

Paa samme Tid vil De erfare, at vi deri udtrykke, hvad vi virkelig føle — at De har havt gode Hensigter med hvad De har gjort. Hvad jeg havde Leilighed til at sige i Raadet, gjentager jeg her: at jeg kjender Deres Redelighed og Deres Trofasthed i at forsvare Christi Sag, hvorfor jeg ikke engang vil give Dem Raad i oftnævnte Sag, men kun bede Dem at erindre dens Vigtighed og hvor let man, og især Brødrene, kunne misforstaae Deres Mening, og endelig, at hvis De vedbliver at gaae i den Retning, De har begyndt paa Deres eget Ansvar, vil De derved opfordre Menigheden til enten at understøtte eller forkaste Deres Politik, hvilket let kan lede til Forfølgelser mod Kirken, som kan undgaaes ved at bruge Viisdom og Forsigtighed.

Jeg veed ikke om det er nødvendigt, at jeg saaledes har advaret Dem i denne Henseende, men eftersom jeg har gjort det, haaber jeg, De vil tage det op i en god Mening og at Alt tilsidst skal vise sig at have været til Gavn for de Hellige.

Det vilde være mig kjært, om De tog Opholdssted her, hvilket jeg haaber. Tak for Deres ærede Skrivelse af 20de ds., hvis Indhold jeg har overveiet; det skal være mig kjært at udføre hvad De deri foreslaaer, hvilket altid vil være mig magtpaaliggende, naar De forlanger Noget.

Med en venlig Hilsen til Dem, som har været min Medfange og som er min Broder i Christo, tegner sig Deres hengivne Ven.

Joseph Smith. jun.

Til
Oberst Lyman Wight, Quincy, Illinois.

(Fortsættes.)

Indhold.

	Side.
Om Straffen i Fremtiden	369.
Red. Bem. (Tilbageblik paa sidste Emigration og Raad for den næste)	375.
Vanddaab	377.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	379.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.